

νὰ 'δοῦμε λίγη κίνησι, νὰ 'δοῦμε λίγη δράσι,
χάσκοντες νὰ θαυμάσωμε καὶ τὴν 'δική σου κρᾶσι,
νὰ ποῦμε, Τζώρτζη, καὶ γὰρ σὲ πῶς εἶσαι σκυλοπέτσι,
νὰ φῆς χαλβάδες σαπουνοῦ, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι,
καὶ τὴν λιγνή τὴ μέση σου νὰ κάρης ἔτσι κι' ἔτσι.

Ἔβγα καὶ σὺ κμμάθρηπτε, καὶ σκάωμε προπόσει,
σ'ὅ,τι σοῦ λένε λέγε καὶ,
βιάσαι μαζί σου καὶ κἀνέ,
γὰρ τὴν δουλειὰ τοῦ καθενὸς νὰ πέρνης σημειώσεις.

Φόρων ζητοῦν κναβάρησι... εὐθὺς κατάρχητέ τους...
θέλουν Ταμίσι νὰ γενούν... εὐθὺς διώρισέ τους.
Θέλουν πολέμους, Κόντη μου... μπάμ μπούμ καὶ σὺ πολέμα,
βγάλε τὴν σακκράκα σου, κοκκίνισέ τὴν μ'αίμα.

Θέλουν εἰρήνης ἄνεσι καὶ περισυλλογῇ;
τὴν τσάπ' ἄμεισος φούκτωσε καὶ σκάβε κάθε γῆ.
Μὴν τοὺς ἀρνήσῃ τίποτα, μὴν τοὺς χαλλῆς γατῆρι,
κι' ἄμην ἄμην καὶ λέρ μπαλέρ καὶ κτύπα τὸ ποτήρι.

Πακίται τὸν Ζακίη σου μονάχῳ 'στὸ σπητάι του
νὰ στήθῃ τὸ μυστάκι του,
κι' ἔβγα καὶ σὺ, κομψὲ Δαντῆ, ποῦ κἀνεσι τὸν Μυλλόρδο,
νὰ 'ῥῆς τὴν βαρβατίλα μας καὶ νὰ μωρίσῃ σκόρδο,
ἔβγα μὲ χνώτα λαϊκὰ νὰ ριζοῦνε τὰ χνώτα σου,
νὰ πῆς ἔδω, νὰ πῆς ἐκεῖ,
νὰ 'ῥῆς καὶ ψετρα λαϊκὰ
'στὴν κηφοεδιγκότα σου.

Πακίτησε τὴν τεμπελιὰ, κορμί μου ντιλικάτο...
θέλει ἀκέρω τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλί χορτάτο.
Τὶ κἀθεσαι καὶ τὸν Μικτὸ περιεργος τηρῆς;
ἀμ'ἔτσι κάνουν ἐκλογαῖς; ἀμ'ἔ δὲν μᾶς συχαρῆς;

Ἐβγαν τὴν κλοπέρτσι, ζέγνα τὸ κοντιλί,
θερρεῖ πῶς εἶναι λουκουμάς τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκη,
καρτερεῖς ἀπὸ 'ψηλὰ 'στὸ στόμα σου νὰ πῆσι
καὶ τὸ Παλάτι 'στὴν 'Αρχὴ νὰ σὲ ζανακαλέσῃ;

Ἐπιμελοῦ, κοπιάζε, Κόντη μου στενοβράκῃ,
μὴν κἀνῃς τὸν 'περήφακο καὶ τὸν μεγάλο κύριο...
δὲν βλέπεις τὸν Κορδόνχο, τὸν γέρο-Θαδωράκη,
ποῦ τὸν φρονάζουν Σαββαθὸ, θηρίο, μεγαθῆριο;

Ἐβαν καὶ σένα Σαββαθὸ, θηρίο, Δία, Κρόνο;
ἀμ'ἔ; δὲν σ' εἶπαν τίποτα, σὲ λένε Κόντη μόνο,
ἀλλ' ὅμως Κόντης ὅπως σὺ καὶ ποῖς δὲν εἶνε τώρα,
Κοντέσα Μαντατόρρα;

Πῶς τὸν ἀρίνεις τὸν παπποῦ καὶ σοῦ βαρεῖ μυτῆσι;
μόνο γὰρ τοῦτον ἔβανῃ ἡ δάρκησι κι' ἡ μυτῆσι;
μόνο γὰρ τοῦτον ἔβανῃ τὸ κράτος οἱ θεσμοί,
τὰ σχέδια κι' οἱ μέλλοντες προὔπολογοισμοί;

Μόνον γὰρ τοῦτον ἔβανῃ τὰ τόσα περισεύματα;
μόνον ἐκεῖνος ἤμπορεῖ νὰ κἀνῃ καὶ στρατεύματα
καὶ στόλους ἄψε σῦσσε;
καὶ σὺ τί Κόντης εἶσαι;

Γιατί καὶ σὺ δὲν καταργεῖς τὸν ἕνα κ' ἄλλο φόρο;
ποῖς λόγος 'στὴν προτεύουσα, Κορριάτι, σὲ κρατεῖ;
καὶ πῶς δὲν βγαίνει νὰ σὲ 'ποῦν καὶ σένα Μοναζιόρο,
Μαμμουθὸ καὶ Μαχαιρόδοντα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί;

Μὴ δὲν μᾶς καταδέχεται τὸ ντιστεγνὲ τὸ σῶι σου;
κρῖμα σ'αὐτὸ τὸ μπῶι σου.
Μὲ τῆς φωροευγιαῖς δὲν πέρνης ἐκλογαῖς
κι' ἀπὸ μεγάλους Σαββαθὸ βαπτίζεσαι γεγιέ.

Μὲ σένα βλέπω, Τζώρτζη μου, δὲν εἶνε προκοπῆ...
ἀμῆ δὲν πῆς ταυλάχιστον ἕως 'στὸ Κορωπί,
καὶ νὰ 'ρωτοῦνε ποῖς αὐτός, ποῦ τώρα ρηγορεῖς
μὲ 'στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ, καὶ γνωριμαῖς γυρεύεις;

Κουκὶ δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πᾶνετα λαουράκι,
σὰν δὲν φιλήσῃς, Κόντη μου, κἀνεὶν κοντοβράκι,
καὶ σὰν δὲν 'ῥῆς ἀπὸ κοντὰ, 'ψηλὴ λιγνή μου μέση,
τὴ φουσανελά τὴ λερῆ, τὸ λιγδομένο φέσι.

Στροφή δευτέρα 'στὸν πρώτο Κόντη τοῦ Περικλέτου τοῦ κουτσουδότη.

Τὶ μᾶς κἀνεσι τὸν σινερό καὶ τὸν Φράγκο τὸν Λελέγκο;
τί μᾶς τὸρρεῖς βαρεῖ;
καὶ δὲν πῆς εἰς τὰ χωριὰ
νὰ γνωρίσῃς τὴν Κατήγκω, νὰ γνωρίσῃς τὴν Ἐλέγκω,
καθενὸς χωριάτῃ φύτρο,
καὶ τὸν Κόλια καὶ τὸν Μῆτρο;

Σὺν χαρῶ νὰ σὲ γυροῦν,
νὰ κερνῆς, νὰ σὲ κερνοῦν,
νὰ τοὺς 'βγάξῃς κουμπαραῖς
καὶ νὰ σφίγγῃς ποτηριαῖς;

Νᾶρξασι καὶ σὺ 'στὸ κέφι
καὶ νὰ σκούζῃς; ὦχ! τὰδρῆφι!...
κέρνα μας, ρε ταβερνιέρη,
πιάσε μας ἀπὸ σουσιπ...
τόκα, τζόγικις μου κουμπάρο,
τόκα, Κόντη τσελεπή;

Τρακαλό, ζωὴ καὶ κότα,
κι' ὄλο νὰ σὲ καμαρώνουν,
τὴν κομψὴ σου ρεδιγκότα
νὰ σοῦ τὴν καταλερώνουν,
καὶ σὺ δίπλα 'στὸ βαρέλι
νὰ φωνάζῃς; μὴ σὰς μέλη,
δὲν περᾶζεις, βρε παιδιὰ, καὶ βαρεῖς τὰ σκανοῦρκα,
σεῖς νὰ στέκεσθε καλὰ κι' ἐγὼ φτεζάνω μὰ καινούρκα.

Νὰ σχετίζεσαι μὲ Βλάχικις, νὰ σὲ τριγυρίζουν Βλάχοι,
καὶ τὰ μίξιμα παιδιὰ των νὰ τάπαζέσαι 'στὰ χεῖλη,
μάλιστα νὰ σοῦ τυχαῖν νὰ τὸ 'βρίσκεις μὲ συνάχι
κι' ἡ μυτῆσις των νὰ τρέχουν καὶ νὰ μὴ βαστοῦν μαν-
[τόλι.
Τὶ μοῦ κἀθεσ' ἔδω πέρα; πῶς δὲν βγαίνει σὰν τοὺς ἄλλους;
τὸν κειρὸ σου πῶς τὸν χάνεις;

**Καίνησις εκλογική
κάπως ύπνωτιστική.**

πώς δέν πᾶς, καίμενε Τζώρτζη, νά κτυπήσης ἀντιπάλου
καί τζορτζίναις νά τοὺς κάνης;

Πῶς ἀφίνεις νά σέ παίζου καί νά σου πατοῦν τὴν κάπα;
πῶς δέν πᾶς νά γίνης τάπα,
καί τὴν λίγδα νά γνωρίσης
τῆς πατρίδος φουστανέλας,
καί τὸ βράδου νά γυρίσης
μεθυσιμένους παπαρδέλας;

Πῶς δέν πᾶς νά σ'ἐξυμνῇ
κάθε νησιτικὸ κοπέλι,
ν' ἀνεβαίνης σέ σκαμνί,
ν' ἀνεβαίνης σέ βαρέλι,
καί νά κόβης ἔλο κούραις
καί ψευτομανιφατούραις;

Λόγους κί' ἀπὸ τὰ σκαμνιά, λόγους κί' ἀπὸ τὰ βαρέλια,
κί' ἔλα νά τὰ καταγράψῃ καί τοὺς φόρους γιὰ τὰμπέλια;

Ἔτσι θάσαι λαϊκός,
προσιλὴς, δημοτικὸς,
ἔτσι κόσμος θὰ κορώσης
κί' ἔτσι μόνο θὰ λυτρώσης
τὸ Ρωμαϊτικὸ καὶ σὺ,
Ρισελιέ, Μομορανοῦ,
ποῦ ζητᾷς Βορδῶ κρασί,
κί' ἔλα, τζόγια μας χρυσά,
σᾶσε κράτος ποῦ νοσεί,
νά σου ποῦμε: μὴ μεροί.

Τὸν θυμάσαι τὸν Λοκρὸ σου, τὸν Θανάση σου τὸν φίλο,
πούνκι τόσο φλογερός

καί 'στὸ κόμμα σταθερός;
ἄλλαξε καὶ πάλι φύλλο.
Τὸν θυμάσαι τὸν 'Οζόλο,
τὸν πιστό σου τὸν μαριόλο;
'Ἐκ Λοκρίδος ἀλαλάζει,
πῶς ντακκάπο χρωμ' ἀλλάζει,
κί' ἔλους τοὺς ἀρνήθη τέλος
κί' ἔγινε Κορδοναρέλος.

Ἄν πηγαίνης ἔτσι, Κόντη, γαῖρε πρωθυπουργίλικι,
κί' ἔλα ρήγανη νά βάλῃς 'στὸ 'ψηλό σου κοντιλίκι.
Πᾶνε τῆς ἐλθᾶς οἱ κλώνοι κί' ἐλαιώνας μένου χέρσοι...
ἀμμ' σέ ξέρομε καὶ σένα, μαπαντόρε, κί' ἀπὸ πέρσο...

**Κί' οἱ βροὺ ψάλλου με μιά νότα
τὸν θαντὴ τὸν κεχνητότα.**

Τέτοιο νωθρὸ πολιτικὸ ποτὲ μου δέν ξανάδα,
φαί καὶ καλοπέρασι, σαλόσι, Σπιανάδα.

Γιὰ τούτα μόνον φλέγεται
κί' οὔτε καρρὶ τοῦ κίγεται
σὰν τοῦ φαναζοῦν οἱ θεσμοὶ πῶς ἔγουν γίνει ράκη...
κί' εἶνε λοιπὸν καλλίτερος ἀπὸ τὸν Θεοδωράκη,
ποῦ πάλιν με τὴν δόξαν του τὸ κράτος ἐπλημύρησε;...
Σκραβαλιώφ μᾶς ἔφυγε καὶ Σαββαῖδ ἔγγρασε.

Δέν βλέπεις τὸν Σκραβαλιώφ πῶς συγκίει τὰ πλῆθη;
δέν βλέπεις πῶς 'στὸ διάβα του πέρνου ζῆα κί' οἱ λίθοι,
κί' ἀνατριχιάζου καὶ σκερτοῦν ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι;
γιατὶ μᾶς κᾶνε τὸν βαρὺ
καὶ δέν κυττᾷς τὸν Θεοδωρῆ,
τὸν Κρόνο, τὸν παππούλη,

